

HUR TALAR MAN OM FÖR SIN HUND ATT MAN ÄLSKAR DEN?

Av: Kerstin Eriksson, nov -06/april -07

Kan en hund förstå något så abstrakt som kärlek? Hur talar man om för sin hund att man tycker så mycket om honom så att det nästan gör ont? (Att jag kallar hunden "han" är en förenkling. Det kändes naturligt eftersom jag själv bara har hanhundar.)

Mat och husrum samt en klapp på huvudet - är det kärleksbevis för en hund? Som människa har jag en vilja (och ett behov) att krama om min hund. Jag vill känna hundens mjuka päls mot mitt skinn. Jag vill känna hans doft (eller rättare sagt "stank" om han inte är nybadad). Jag vill visa hur mycket jag tycker om honom i hans öra. Men... Det är meningslöst!

Han förstår inte alls sådana abstrakta människo-ord. Och att bli kramad tycker ju min hund, som de flesta hundar, att det är otroligt närgånget, oförskämt och kanske också mycket dominant. Alltså precis tvärtom de känslor jag faktiskt vill förmedla! Min ädla hund, Keaton, springer spaniel, har helt plötsligt hunnit bli elva år. Den här sista tiden vill jag ska bli så harmonisk och kärleksfull som möjligt.

Vad gör jag?!

Är samhörighet (och kärlek) för en hund att sitta tyst bredvid varandra ute i skogen på en eller varsin sten, och se ut över nejden? Kanske är det en stunds tafattlek ute på gårdsplanen, där jag ofta låter honom "vinna"? Eller är det när jag ger vika för hans uppmaningar att det är dags (enligt honom) att jag ska bjuda på en tuggpinne?

För andra hundar än Keaton, kunde samhörighet och kärleksbevis vara att vila tätt tillsammans i soffan efter promenaden eller maten. Men Keaton är inte av den gosigare typen. Om jag sätter mig nära honom i soffan hoppar han oftast genast ned. I alla fall helt säkert om jag är "ofin" nog och försöker klappa och kela med honom. "Nähe! Där fick jag", tänker jag med en suck, när han raskt går ifrån mig. Kan det vara så att jag närmade honom på fel sätt, eller ville han bara vara ifred?

Wilbur, min mellanpudel, vill också helst ligga ifred. Det händer dock ibland att han pockar på att han vill ha lite kel och smek. Men det är definitivt han som bestämmer hur länge och när. Om man gör "fel" knorrar han surt, och hoppar genast ned från soffan med ett fnys! Våra gos-stunder är oftast väldigt korta. Beroende på att han har tröttnat på mina smekningar eller (vanligast) att dumma matte "råkade" vidröra en tass eller börjar reda ut pälsen. "Usch! Rör mig inte!", knorrar Wilbur.

Ja, hur gör jag för att visa min kärlek till mina hundar. Till Spirou, (springer spaniel, systerson till Keaton), som själv lägger sig i mitt knä, och självmant visar sitt tycke till mig är det inte så svårt. Men till de andra två.

SJUKDOMAR OCH ANDRA HEMSKHETER

Keaton fick ett större våteksem i höstas. Det gjorde mycket ont! Ändå lät han mig smörja in det onda såret var dag utan några större protester. Förstod han att det var omvårdnad, och av kärlek till honom?

Keaton hör numera mycket dåligt. Han är som sagt elva år gammal. Att han råkat ut för världens värsta öroninfektion gör saken inte bättre! Han som är en hund som annars sällan visar att han har ont, försökte högljutt och nästan desperat komma ifrån veterinärens närgångna och tydligen smärtsamma öronundersökning. Öronen såg så illa ut att till och med den ändock luttrade veterinären utbrast flera gånger: "Men det är ju synd om honom!" Jag hade varit hos en annan

veterinär innan, som ej ännu förstått allvaret med Keatons öron. ("all varet"! Hihi! Observera ordvitsen. Var fanns det gått om!)

Hur talar/visar man för sin hund som är döv att vi, veterinären och jag, inte vill honom illa. Att vi vill hjälpa honom. Att undersökningen strax är färdig. Det är ju lönlöst att tala lugnt och stilla till en döv hund! Jag försökte smeka honom lugnt med den ena handen, samtidigt som jag var tvungen att försöka hålla fast honom med den andra. Hur tvetydigt var inte det!

Några dagar senare badade/duschade jag Keaton. Han älskar att bada ute i sjön eller i dypölar. Att bli badad hemma i badrummet har dock alltid varit pest! "Vattnet kommer ifrån fel håll!", ryggar denna vattenrapporterande fågelhund. Denna bad-dag tyckte Keaton att det var så obehagligt att han darrade av rädsla, där han stod på mitt egenhändigt ihopsnickrade "hundduschbord". Kanske reagerade han så kraftigt för att situationen liknade veterinärsundersökningen några dagar tidigare.

"Du ska bara bada!", talade jag lugnt (och lite förtvivlat) till honom där han stod och darrade så hela bordet vibrerade. Fast... jag vet ju att det är meningslöst att säga något till honom. Jag fortsatte bara att duscha honom, och istället för ord, försökte jag smeka honom lugnt över kroppen och bakbenen som darrade värst. Efter en stund slutade han att darra. Berodde det på mitt lugn och mina smekningar eller för att han upptäckte själv att det bara var en sån där vanlig bad-dag?

Att hundar "utnyttjar" dig till att få mat, godis, lek och husrum är en sak. Jag tycker att beviset att man betydde något speciellt för sina hundar är, om något hemskt inträffar, att de tyr sig till *dig*. När detta otäcka tråkigt nog händer, och min hund söker hjälp eller skydd av mig, känner jag mitt i allt obehag en stolthet. Jag är tydligen viktig och en behövlig trygghet i deras ögon. Jag kanske har trots allt lyckats med "mitt ledarskap". (Usch, vilket fult (eller missförstått) ord.)

TRÄNING

Är att fortsätta träna sin hund, även när den har blivit äldre med lite "skavanker" som hör åldern till, ett sätt att visa sin kärlek till den? Förstår hunden det?

Nja, troligaste är nog att han bara känner sig glad och tycker det är roligt. Att han får all uppmärksamhet från dig, samt att du är glad och ler. Godiset och bollarna har nog också en stor påverkan för hans glädje!

Kommer den gamla hunden att vara friskare och leva längre om den får stimulansen av träning och lek? I så fall är det ju dubbel glädje! Du får en längre tid tillsammans med din bästa vän och lagkompis.

NOSDUTT

När jag är på koppelpromenad med mina tre hundar, så ser jag att Keaton ibland springer ifatt till exempel Wilbur, och ger honom en kort nosdutt på hans nos. Varför? Är det någon form av flocksamhörighetsbetygelse?

Keaton och Wilbur har annars så gott som aldrig någon direkt fysisk kontakt. Utan det är en "händelse" om de råkar ligga i soffan tätt intill varandra. (Jag rusade efter kameran första gången!!) Om Keaton rör sig så morrar Wilbur varnande... "Hörru! Tänk på vad du gör!", knorrar Wilbur. Detsamma gör Wilbur även mot mig om jag sitter tätt intill honom. Jag tolkar det att han är orolig att jag skulle råka sätta mig på honom, och därmed kanske göra honom illa. Det har ju faktiskt hänt - svart pudel i svart skinnfotölj! Du förstår nog...

Om jag (eller Keaton) ändå inte är stilla trots Wilburs små-morrande, väljer han att surt byta plats: "Suck! Dessa ouppfostrade människor (och hundar)! Att de inte har vett att ligga stilla. Det ska vara lugn och ro nu!!", ser det ut som han tänker när han blänger surt på mig (eller Keaton).

Spirou och Keaton ligger utan problem på varandra. Oftast är Spirou överst. Vilket helt enkelt nog beror på att han har lagt sig sist. Eller..?

Kan jag ta efter Keaton för att visa min kärlek till honom? Försöka härma honom. Hur ska jag lyckas härma hans snabba nosdutt på promenaderna?!

Kan jag närma honom för smek och kel när han ligger bredvid mig i soffan på ett annorlunda sätt - som inte "skrämmar iväg" honom? Jag kanske kan lära mig hur *han* gör när han närmar sig *mig*. Och försöka ta efter.

Eller är det meningslöst - en hund bryr sig inte om kärlek! Han kan inte förstå vad det *är*...?!

Till skillnad från de andra hundarna så är det dock ganska sällan Keaton kommer självmant fram till mig för att få klappar och smek. Däremot med en tennisboll i munnen kommer han till mig; "Anyone för tennis? Ska vi leka?!", inviterar han ofta. (*En tennisboll? Han får med lätthet in tre stycken i munnen!*)

Dock kan det hända ibland till exempel när jag böjer mig ned i hallen ("Glad-hälsnings-plats"?! Hallen är ju stället man ofta hälsar på varandra.) för att byta skor/tofflor, så kommer han lugnt och ställer sig framför mina ben och under min nedböjda kropp. Då kan man inte emotstå tillfället att sno åt sig en sällsynt Keaton-kram, och han står gärna kvar med lugnt viftande svans. Han kanske tycker om mig!